

Ferencz Győző

A HIT TÚLOLDALÁN

Hogy átjutok, nem *kétséges*, de innen?
 Vagy fokról fokra, idegeimen?
 Megbízhatatlan segédeszközök:
 A határhelyzet közöttes egét
 Nem észlelik, csak ezt a láthatatlan
 Falat tapogatják – hátha, talán;
 Talán inkább a képzelet, a tiszta
 Ösztön valamin megkapaszkodik,
 És így lesz, így, majd értelmezhető,
 Mily negatív hegyvölgyekre, mezőkre
 Látok le fönt, s mért látom léttelen
 Magunkat anyag-maskaránk letépve
 Vonulni. Vonz, bizony, e tér-viszony,
 A nemvolt hogy magába visszatér,
 Hisz azért kapaszkodik, hogy lelökje
 Magát, hová baljós előjelek
 Mutatnak – mert nem én döntöttem el,
 Majd hol, mikor; s nem tudom, ki emelte:
 Csak nő a fal, és lesz több semmi, nulla,
 Ahogy hullok, hullok, nyomtalanul.
 De a falnak támasztva ott a létra,
 Ahogy a képzeletem létre hívta.

ÁLOM S FELEDÉS

A kislányom fél elaludni este,
 Hosszan szólongatja a nevemet;
 Ha álomba merül, izzad a teste,
 Ha megérintem arcát, megremeg.
 Oly könnyen visszatér! A szeme tágra
 Nyílik, máris folúl, kér inni, és
 Ha visszaalszik, sem jut odaátra,
 Fölriasztja egy padlóreccsenés.
 Csak itt akar maradni, mivelünk, itt,
 S ő tudja, mihez nem mehet közel,

Ó tudja, álmaiban hova tűnik:
Mint aki örökre, úgy köszön el.
Hát ülök ágyán, sötétben, s ahogy
Lélegzik, lassan két helyen vagyok.

A KÖZELÍTŐ ŐSZ

Ne volnék ilyen rettenetesen
Fáradt, válaszolnék a levelekre.
Dolgom akad. Tessék, lássék, teszem –
Ez még, ez még a régi is lehetne.
Felgyült teendők, korai kelések,
Hogy kifakadok, várható; ugyan.
Késő van, készülődöm. És ha késnek,
Válasz híján maradok gyanuban:
Vonzalom évül el vagy állapot
Változik? Jobb, ha el se kezdem, ezt sem.
Fásult esték, tisztázatlan lapok,
Végigsöpör kezem köztük esetlen.
Levelek, lehullanak asztalomról.
Az ősz, az ősz, amely ha összerombol.

Tandori Dezső

F. GY. KÖZELÍTŐ ŐSZE

„Levelekre napokig nem feleltem.”
Egy gesztenyefánál a Duna-parton
ily levél-formák mellé tenyereltem,
s még jobban is jártam, hogy nem a tarkóm
vertem be, éppen csak pofára estem,
rázkódtam így, s feküdtem kicsit arcon,
és az ütés, amit a föld adott,
lehet, az őszé volt, lehet egyébé,
s kutyám, aki mellettem ballagott,
most oly pofácskát vág, hogy ő... hogy „érté?”